

ved ogsaa gavne Banen. Jeg har altid troet, at det var en god Ting at give Penge ud, naar man bare derved vandt dygtige Skatteydere — det har Rigsdagen for Resten billigst paa mange Maader ved mange Afstemninger, saa jeg anbefaler den højtærede Minister at skride en lille Kende mere ind paa Indrømmelsernes Vej. Jeg kan forsikre ham om, at den Gerning ikke vil blive glemt i Fremtiden.

Saa vil jeg gerne sige et Par Ord til det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich). Han synes at være rigtig slem ved Præstø. Det forstaar jeg slet ikke, for jeg synes ellers, han er saadan en velvillig Mand, men jeg synes alligevel, at naar det drejer sig om Præstø, er han ret haard. Han fortalte os i Gaar, at Vordingborg—Kallehave-Banen var egentlig kommen til at ligge uheldigt, den burde være gaaet ind over Mern og saa til Kallehave Færgegaard. Ja, for Banens Skyld er det vist meget rigtigt, men hvis den var kommen ind over Mern og derfra til Kallehave, vilde den have taget saa godt som alt Præstøes Opland, og det havde dog været lige haardt nok, thi denne Bane tog alligevel et godt Stykke af Præstøes Opland. Det er det, vi nu ville bøde lidt paa ved at give Præstø en Bane til Mern, der ubestridelig hører til det Opland, Præstø altid har regnet med. Den højtærede Minister sagde i Gaar, at de kunde ikke trænge saa haardt til en Bane der, for de havde paa intet Punkt længere til Vordingborg—Kallehave-Banen end $1\frac{1}{2}$ Mil. Det er jo rigtigt nok, men de i Præstø ville jo slet ikke nær til Vordingborg-Banen, de have jo altid ønsket den saa langt bort som muligt for at kunne bevare deres eget Opland, og det er det, de nu gerne ville have sikret ved at faa en Bane ned til Mern. Jeg skulde mene, at der var Anledning til at give dem den. Vi have jo nemlig Erfaring for, at Banen fra Præstø til Næstved er et godt Aktiv. Men Banen fra Præstø til Mern bliver — jeg forudsætter, at begge Baner komme under samme Selskab — sikkert Perlen i dette Aktiv, idet den vil give mange gode Fragter, og det vil den navnlig gøre, fordi der findes en Sæftstation ved Mern. Det vil sætte os i Stand til milevidt omkring at dyrke Sukkerroer endogsaa saa langt bort som der, hvor jeg bor, og ned til Skelskør, altsaa en Strækning, som omfatter store Dele af Sydsjælland. De ville kunne dyrke Sukkerroer og sende dem til Sæftstationen i Mern. Men bortset fra dette, som hører Haabets Verden til, er Mern et Centralpunkt for flere Byer, som sikkert

ville søge Præstø og derfra hente deres Raastoffer og dertil afsætte deres Produkter, de Ting, de skulle afsætte fra Landbruget. Det bliver sikkert en Bane, der betaler sig udmærket godt.

Der blev sagt i Gaar, at var det rigtigt, skulde den ud til Viemose, og det ærede Medlem for Næstved (Andreasen) stemte med deri. Jeg, som er født i Viemose, har den allerstørste Interesse i saa Henseende, men jeg vil dog sige til det ærede Medlem, at man ikke unødigt skal stikke sin Haand i en Birede. Hvis jeg gjorde det, saa fik vi med det ærede Medlem for Vordingborg (Carl Hansen) at bestille og fik Ufred; og jeg vil dog hellere leve paa lidt tør Kost i Fred end have Uro i mit Hjem. Jeg vil derfor bede om, at vi nøjes med at komme til Mern; sikkert og vist er det, at denne Bane skal nok føde den til Viemose, naar Tiden er moden, og naar man faar lært her i Landet, at den ene Bane stjæler ikke Trafik fra den anden, nej, den ene føder den anden. Det er det mest almindelige. At man kan bære sig rævruskende galt ad, saa at det modsatte kan være Tilfældet, om end kun for en Tid, er rimeligt nok. Jeg er derfor overordentlig glad ved, at Ministeren dog i nogen Maade synes at hælde til den Anskuelse, at vi ogsaa skulle have denne Bane. Om en Sæftstation mellem denne og Vordingborg—Kallehave Banen kan der neppe være Tale; saa skulde Præstøerne være mere enfoldige, end jeg tror, de ere.

Ja, saa vilde jeg gerne sige et Par Ord om Værdistigningsskatten. Mange af dem, der have haft Ordet her, have fortalt os, at de ikke ved denne Lov have naaet alt, hvad de havde troet, at de kunde naa. Nej, det har jeg heller ikke. Men jeg er gaaet med dertil, og saa dermed i Grunden Punktum. Jeg skal dog blot sige, at min Angst for Værdistigningsskatten skyldes Hensynet til de smaa Steder, der ere byggede, hvor der anlægges en Station, eller de, der blive byggede der. Der er jo Husmænd, Arbejdsmænd og smaa Haandværkere, som nu ere knyttede til saadanne Steder, deres Bedrift er knyttet dertil, de have det rart og ere tilfredse. Saa kommer Banen og tilfører den Grund, hvorpaa deres Hus staar, en Værdi. Spekulanten, der gaar ude og kaster lystne Blikke efter denne Grund, byder og byder paa den, fortæller, hvormeget den er værd. Enden paa Historien bliver, at den paagældende faar en Værdistigningsskat, en Skat, der kommer til at hvile trykkende paa ham. For Huset,